

[Justitsministeren.]

Imidlertid ved man ikke med Bestemthed, hvor meget der er foregaaet; det kan være, at disse Blade i høj Grad overdriver.

Jeg maa sige, at § 48 i Retsplejeloven ogsaa giver et Værn i Almindelighed overfor Fordømmelse fra Dommerens Side af i et saadant Tilfælde at opretholde Ro og Orden. Det er ikke saaledes, at Justitsministeren kan gribe ind i en saadan Sag, selv om der er sket noget, som bør paatales. Jeg maa i denne Henseende forbeholde mig alt, til jeg ved nærmere Besked. Men saa foreskriver § 48, at

„Gør en Dommer sig som saadan skyldig i Forsømmelse eller Skødesløshed i Embedsførelse, der dog ikke er af en saadan Beskaffenhed, at den ifølge Lovgivningen paadrager Straf, eller udviser han i øvrigt utilbørligt eller usømmeligt Forhold, paahviler det Formanden i den Ret, hvoraf han er Medlem, med Hensyn til Landsretternes Formænd og Formanden samt Næstformanden for Sø- og Handelsretten Højesterets Formand, samt med Hensyn til de øvrige Dommere vedkommende Landsrets Formand i Stillehed at give ham fornøden Advarsel.“

Den, der altsaa skal tage sig af denne Sag, for saa vidt der ikke kan være Tale om egentligt Strafansvar, er Formanden for Landsretten i Viborg, Præsident Friis, og jeg har draget Omsorg for, at der bliver skrevet til ham, og at hans Opmærksomhed i denne Forbindelse henvendes paa § 48 i Retsplejeloven.

Endvidere skal jeg gøre opmærksom paa Bestemmelsen i § 48, 2det Stykke, som siger:

„Det staa derhos enhver, der under Møde for en Ret anser sig krænket ved utilbørligt eller usømmeligt Forhold fra en Dommers Side, frit for at paaklage det af Dommeren udviste Forhold til højere Ret. Klagen, der maa fremsættes skriftligt og inden 14 Dage, efter at Sagens Behandling for paagældende Ret er sluttet, behandles i øvrigt overensstemmende med de i Kapitel 85 givne Regler for Kæremaal. Finder den overordnede Ret Klagen begrundet, kan den udtale sin Misbilligelse af Dommerens Adfærd eller paalægge ham en Bøde.“

Ærede Medlemmer ser altsaa, at her er der en Adgang for den paagældende Hustru til selv at indgive Klage.

Imidlertid maa jeg sige, at efter at det er blevet oplyst for mig, at det er Dommer I. C. Christensen i Herning, der har beklædt Retten den Dag, betvivler jeg, at de utilbørlige Handlinger har haft en saa kraftig

Karakter, at de svarer til den Beskrivelse, der er givet af dem i de paagældende Blade. Dommer I. C. Christensen er mig bekendt som en meget rolig, besindig og retskaffen Mand, som neppe kan tænkes at have villet taale, at saadanne Optøjer fandt Sted i Retssalen, hvor han havde Myndighed til at standse dem. Men jeg kan paa nærværende Tidspunkt ikke sige mere om Sagen. Hvis der er foregaaet noget saadant som det, der er beskrevet i disse Blade, er det selvfølgelig i højeste Grad utilbørligt.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro tiltraadte, som de andre ærede Ordførere med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Axel Dam, i Princippet Domsmandsinstitutionens Indførelse. Det er det, der er Hovedsagen i Lovforslaget og Bæreren af de mange andre Fremskridt, som her er bragt i Forslag, og da jeg nu efter de faldne Udtalelser tør gøre mig godt Haab om, at dette Hovedpunkt i Forslaget bliver gennemført, nærer jeg Fortrøstning til, at vi skal faa gennemført en saadan Ændring i vor Retspleje, at den nye Lov, naar den træder i Kraft samtidig med den nye Straffelov, kan være et værdigt Sidestykke til denne.

Inger Gautier Schmit: Jeg skal udtale min Tilfredshed med, at Sager, der angaar Barnemord og Fosterdrab, overgaar fra de egentlige Nævningedomstole til en blandet Domstol af Jurister og Lægmænd, og ser heri et Udtryk for, at selv den højtærede Justitsminister har indset, at de forhaandenværende Forhold har været uholdbare i Længden. Nu gav den højtærede Justitsminister for kort Tid siden en Forklaring paa, hvorfor disse Sager var henlagt til en anden Ret. Det var ganske vist ikke et Udtryk for den Formodning, jeg havde haft, men man kan jo have forskellige Motiver til sine Handlinger, og jeg kan ikke rigtig tro, at ikke det Motiv, jeg har anført, har spillet ind i den højtærede Justitsministers Betragtninger.

Den højtærede Justitsminister udtalte, at det var kun, og ogsaa kun, fordi Barnemord ikke mere kunde betragtes som en Misgerning. Jeg vil gerne understrege denne den højtærede Ministers Opfattelse af dette meget vigtige Spørgsmaal og udtale min store Forbavselse over — og jeg vil ogsaa antage, at den store Del af Befolkningen vil forbavses derover — at den højtærede Justitsminister ikke længere opfatter et Barnemord som en Misgerning.

Nu vil maaske Ministeren sige: Det er i Lovens Forstand. Men en saadan Udtalelse kan alligevel godt misforstaas. Jeg vilde